

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z wniosku W. K. i F. K.

przy uczestnictwie R. M.-M., i in.

o zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2012 r.,

zażalenia wnioskodawców na postanowienie Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 24 stycznia 2012 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Ś. do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Ś. odrzucił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 5 września 2011

r. oddalającego wniosek o zniesienie współwłasności zabudowanej nieruchomości położonej w W. W ocenie Sądu odwoławczego sformułowany przez skarżących, reprezentowanych przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosek apelacyjny „o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie wniosku o zniesienie współwłasności” oznacza, w sytuacji gdy wniosek o zniesienie współwłasności został oddalony, że brak jest przedmiotu zaskarżenia, a to apelację czyni niedopuszczalną. Nadto Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że apelacja tylko w części wstępnej prawidłowo przywołuje imiona i nazwiska wnioskodawców, w dalszej natomiast części jako osoby wnoszące apelację zostały wskazane imiona i nazwiska osób w sprawie w ogóle nie występujących.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawcy domagając się jego uchylenia zarzucili, że wadliwe sformułowanie wniosku apelacyjnego nie upoważniało do odrzucenia apelacji, ale stanowiąc brak formalny apelacji wymagało wezwania do jego usunięcia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście uzasadnione.

Sąd Okręgowy wprawdzie ma rację, że wnioski apelacji zostały błędnie sformułowane, pokrywały się bowiem z treścią orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy, niemniej zarzuty apelacji i ich uzasadnienie nie pozostawiały żadnych wątpliwości, że apelujący kwestionowali w całości postanowienie Sądu Rejonowego nie godząc się z oddaleniem wniosku o zniesienie współwłasności nieruchomości. Przedmiot i zakres zaskarżenia był oczywisty dla większości uczestników postępowania – złożyli wszak oni odpowiedź na apelację, wnosząc o jej oddalenie.

Zaznaczyć należy, że nawet w czasie obowiązywania art. 370¹ k.p.c., który przewidywał, że braki formalne apelacji sporządzonej przez profesjonalnego pełnomocnika skutkowały obligatoryjnym odrzuceniem apelacji bez uprzedniego wzywania ich do usunięcia braków formalnych, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że nie było podstaw do odrzucenia apelacji wniesionej przez profesjonalnego pełnomocnika jeśli bez potrzeby szczegółowego badania treści apelacji, wynikał z niej w sposób dostateczny zakres zaskarżenia i wnioski apelacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 listopada 2006 r., II CZ 80/06,

niepubl. oraz z dnia 20 listopada 2007 r., II PZ 57/07, OSNP 2009, nr 3-4, poz. 46). W obecnym stanie prawnym, tj. po uchyleniu art. 370¹ k.p.c. na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 maja 2008 r. (sygn. akt P 18/07) brak podstawy prawnej do odrzucenia a limine apelacji zawierającej braki formalne.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy, wątpliwości wynikające z oczywiście błędnie sformułowanego wniosku apelacji, w którym wnioskodawcy domagali się zmiany niekorzystnego dla nich postanowienia Sądu Rejonowego „przez zmianę zaskarżonego postanowienia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy przez oddalenie wniosku”, należało cenić jako brak formalny apelacji podlegający usunięciu w trybie i ze skutkami wynikającymi z art. 373 k.p.c. Błąd w imionach i nazwiskach wnioskodawców przedstawia się natomiast jako oczywista omyłka pisarska nie stanowiąca przeszkody do nadania apelacji biegu i jej rozpoznania (art. 130 §1 zd. 2 k.p.c.), jednakże dostrzeżony, wymaga złożenia przez pełnomocnika wnioskodawców oświadczenia prostującego.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 2 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.